

Hồi Thử Năm Mười Bốn

NGŨ ĐỘC QUÁI NHÂN

Cửu Cốc nhờ Nam Hải Ngư Ông nhắc khéo, liền sử dụng năm đầu ngón tay, “Dung Kim Chỉ” lập tức phát ra, lần kim tuyến gặp chỉ lực của đối phương quá ư mạnh mẽ, bỗng quay đầu trở lại, xuyên thủng vào ngực một thiếu nữ cung trang. Một tiếng kêu thảm khốc phát ra, thân hình đẹp đẽ liền ngã ngay xuống đất chết tươi.

Thì ra lần kim tuyến ấy vốn là một con quái xà màu vàng kim, kỳ độc vô kể, thân hình dai đến đao chém chẳng đứt. Dung Kim Chỉ của Cửu Cốc có sức mạnh đến vàng chảy đá tan, thế mà cũng không thể động đến nó được.

Quái nhân đối với việc kim xà quay đầu làm chết một thiếu nữ hình như không để ý đến, tu mỗ rít lên một tiếng thanh thoát. Kim xà bỗng nhiên từ trong ngực thiếu nữ chui ra, bay trở về bàn, nhưng cử động giờ đây thấy rõ chậm chạp hơn trước nhiều.

Quái nhân thấy vậy tỏ ra thương tiếc con rắn nhỏ của mình, ông ta đỡ lên vuốt ve trù mến một hồi, đoạn mới ngược đầu nhìn Cửu Cốc giọng khàn khàn nói:

– Nhãi con, gan người cũng khá lớn đấy.

Cửu Cốc cười nhạt:

– Xem tướng mạo của người cũng đủ hiểu không phải là hạng người tốt.

Chàng trung niên nho sinh ngồi bên trái quái nhân lập tức đứng dậy, từ từ bước xuống thang cấp chỉ vào mặt Cửu Cốc nói:

– Người là ai? Dám cả gan xông vào vùng cấm địa này?

– Tại hạ Lữ Cửu Cốc, chỉ biết nơi đây là một ngôi miếu. Song chẳng hiểu tại sao đột nhiên lại biến thành khu cấm địa.

Trung niên nho sinh vừa nghe ba tiếng Lữ Cửu Cốc, sắc mặt bỗng tỏ ra kinh dị, đôi mắt chuột xoay đảo một vòng, đoạn chỉ sang Nam Hải Ngư Ông mọi người hỏi:

– Còn mấy người này?

Vương Phổ Trọng Hoa trầm giọng đáp:

– Di Viên Thất Hùng.

– Các người đêm nay không hẹn mà đều đến đây với mục đích gì?

Cửu Cốc lớn tiếng:

– Đừng giả vờ. Vừa rồi hai vị cô nương nơi trước điện có phải các người đã

đánh cắp chẳng?

Trung niên nho sinh đưa mắt trông chàng lạnh lùng HỒI:

- Có phải người đang nói chuyện với ta chẳng?
- Tất nhiên là ta hỏi người.

Trung niên nho sinh hừ một tiếng lạnh lùng nói:

– Các người vô cớ xâm nhập vào điện này. Tội đã đáng chết, giờ lại nói năng với bốn tọa vô lễ như thế nữa thì tội ấy không thể giảm được.

Cừu Cốc cười lớn nói:

- Đợi xem các người làm gì ta cho biết.

Vương Phổ Trọng Hoa đứng bên nhìn xem hình dáng của trung niên thư sinh, bỗng ông sức nhớ ra một người không khỏi thất kinh, vội vàng ra hiệu cho Nam Hải Ngư Ông. Bọn họ thoát đầu xem Cừu Cốc như kẻ thù địch, nhưng giờ chạm phải kinh địch chính, họ không khỏi đem lòng lo hộ cho chàng. Bấy giờ trên gương mặt của trung niên nho sinh đã hiện lên một màn sát khí, từ từ bước đến trước mặt mọi người.

Gương mặt của Cừu Cốc cũng bắt đầu lầm lỳ. Chàng đã ngầm nhận ra chàng trung niên này không phải kẻ tầm thường mà công lực thâm hậu đến tột độ nên một mặt ngầm vận khí đề phòng, một mặt chàng đưa tay ra dấu khê bảo bọn Thất Hùng:

– Trong điện này tình thế rất hung hiểm, các vị nên lui ra để một mình tại hạ ứng phó cho.

Nhưng Vương Phổ Trọng Hoa là người hiệp nghĩa, tuy vừa tức giận Cừu Cốc, nhưng vẫn không nỡ để cho chàng phải lâm nguy trong khi mình lại tránh thoát.

Vì vậy nên ông đưa mắt nhìn về Cừu Cốc, cười ha hả nói:

– Di Viên Thất Hùng tuy tài nghệ chẳng bằng người, nhưng cũng chẳng phải là hạng tham sống sợ chết.

Cười dứt, sắc mặt nghiêm nghị, quay sang Thiên Nhứt Đạo Trưởng nói:

– Mau bày trận thế ra, có lẽ đêm nay anh em ta sẽ chôn thây nơi đây cũng chưa biết chừng.

Thiên Nhứt Đạo Trưởng và mọi người đều là kẻ lịch duyệt giang hồ, ai nấy cũng đã thấy rõ tình thế nguy hiểm đêm nay, lập tức hờ sẵn binh đao cầm tay, dàn thành trận thế tức khắc.

Bấy giờ, trung niên nho sinh đã đến trước Cừu Cốc chỉ còn một trượng thì đứng lại, giọng lạnh lùng nói:

– Trước khi chết, bốn tọa muốn cho người hiểu rõ, vậy chớ người có biết bốn tọa là ai chẳng?

Cừu Cốc xem thường:

– Mặc cho người là ai đi nữa cũng chỉ là một lũ chó săn để cho người ta sai khiến thôi.

Chàng trung niên nghe nói mặt liền biến sắc, đôi mắt lộ hung quang chẳng nói chẳng rằng, đủ rõ chàng ta đã tức giận đến mức tột độ.

Cừu Cốc cũng đã hiểu thế, lập tức ngậm vận thần công đề phòng.

Trong khi hai đảng đang lăm le nhau, chỉ chờ đối phương nhúc nhích một cái là cuộc chiến bắt đầu bộc phát ra ngay. Đột nhiên trên đại diện một tràng cười quái gở phát ra, lão quái nhân bỗng tung mình lên không, nhẹ nhàng hạ xuống nơi giữa hai người đứng, với giọng khàn khàn lên tiếng:

– Người là tân thủ lãnh của Phổ Kiếm Minh?

– Ừ.

– Có phải người đã gởi lời khiêu chiến với Vô Nhân Đảo Chủ?

– Phải.

Quái nhân bỗng ngửa mặt lên trời cười như ngông cuồng một hồi đoạn nói:

– Gan dạ của người kẻ cũng đủ thật. Song chỉ tiếc nổi võ công chưa xứng.

– Người nhận thấy ta không đủ sức kháng cự với Vô Nhân Đảo Chủ sao?

Quái nhân lại cười lên một hồi nói:

– Nhiều nhất người chỉ có thể chống cự được hai mươi chiêu là cùng. Nhưng đối với người này – ông đưa tay chỉ về trung niên nho sinh – thì người có thể kéo dài được trăm chiêu vậy.

Phải hiểu trung niên nho sinh vốn là tên ác sát hữu danh giang hồ, ngoại hiệu “Đoạt Hồn Trường Đoản Bút”, hai mươi năm trước đây chàng ta đã thi thố với Độ Phàn Chân Nhân, thủ lãnh Toàn Chân phái nơi núi Khởi Tín Phong ba ngày ba đêm, kết cuộc chỉ bại có nửa chiêu, từ đó về sau chàng liền bỏ ra hải ngoại, không còn lai vãng giang hồ nữa.

Cừu Cốc vốn là người tự tin, vừa nghe lời của quái nhân nài, trong lòng tỏ ra không phục. Quái nhân thấy vậy “Hừ” một tiếng lạnh lùng:

– Người đừng tưởng lời của lão phu là ngoa, lát nữa đấu với nhau tất người sẽ hiểu.

Nói dứt, ông khẽ nhún mình một cái đã nhanh nhẹn trở về chỗ cũ, thò tay vào thố bắt lên một con bù cạp to lớn bỏ vào miệng nhai ngon lành, đoạn ông lại cười nói:

– Nhãi con, người cứ yên tâm! Thế nào lão phu cũng để cho người được sống sót để tham gia Thái Sơn đại hội vào ngày mai này, lúc ấy người có chết cũng yên lòng nhắm mắt.

Cừu Cốc như tỉnh ngộ, cất tiếng hỏi:

- Người là Vô Nhân Đảo Chủ?
- Khỏi cần biết ta là ai, mau ra tay đi.

Trung niên nho sinh đã điều vận chân khí, lệ như chớp vung chỉ điểm ra, một đạo hàn lực cuộn cuộn nhằm vào ngực đối phương bắn tới.

Cừu Cốc đứng cách xa chàng ta trượng ngoài, sớm đã hiểu công lực cao thâm của đối phương hơn tất cả những người mà lâu nay chàng đã gặp. Vừa thấy đối phương động thủ, chàng liền vung chưởng sử dụng thức “Giang vũ Phi phi” chống cự, xoay người một cái năm đạo hồng quang đã từ năm ngón tay xẹt ra.

- Mai Hoa Vô ảnh thủ?

Trung niên buột miệng kêu lên kinh dị đoạn lớn tiếng hỏi:

- Người là Ngũ Lãnh Toàn chân phái?
- Cũng có thể nói thế.
- Độ Phàn Chân nhân là gì của người?
- Tiên sư.

Trung niên bỗng cười lên hu hú:

– Thật là duyên trời định. Hôm nay không những chúng ta thi thố tài nghệ mà còn có dịp cho lão phu gỡ được món nợ cũ cách đây hai mươi năm.

- Người biết tiên sư ta?
- Chớ nói nhiều, tiếp chiêu đây!

Dứt lời Trung niên đã lặng lẽ lấy sức, vụt một cái đã liên hồi công ra bảy đường, chiêu thức ác độc vô cùng.

Cừu Cốc bỗng cảm thấy bốn bề đâu đâu cũng đều có một kinh lực áp tới, sức mạnh phi thường khiến chàng thiếu điều nghẹt thở. Vội vã tận dụng chân lực, trong chớp nhoáng đánh ra tám chiêu, điểm năm chỉ, lập tức chặn ngay thế công của đối phương.

Đôi mắt của Trung niên tinh xảo, lại giàu kinh nghiệm, vừa trông thấy thế đánh của Cừu Cốc, đã biết ngay trong một trăm chiêu chưa chắc gì hạ nổi địch phương nên liền sanh kế thu ngắn thời gian, chỉ phong liên tiếp bùng ra như hình chiếc lưới bao trùm lấy Cừu Cốc.

Thân hình Cừu Cốc lúc né sang trái khi tránh qua phải, hai tay vun vút đánh ra, ung dung ứng phó. Trong chớp nhoáng đã qua được mười chiêu, thế mà bên nào thắng phụ cũng chưa thấy rõ.

Trận đấu càng lúc càng hăng, bộ pháp càng đi càng gấp, gió thổi vù vù, cát tung tứ phía khiến cho những tà áo của các cung trang thiếu nữ theo gió tung bay, trong vòng ba bốn trượng đèn đuốc đều dao động.

Đang lúc đấu, bỗng nghe Trung niên phát ra tiếng cười quái dị rồi quát to:

– Tiếp lấy chiêu này.

– Sợ người sao?

“Ầm” một tiếng long trời lở đất, kinh lực chạm nhau, hai đảng đều lui ra sau năm thước, mặt mày Cừu Cốc trắng nhợt, ngẫm vận công điều khí.

Trung niên thư sinh cũng chẳng khác nào, mặt mày xanh mét, hơi thở dập dồn, nhưng vừa tụ khí đã tung người vào công tiếp. Thân hình chưa tới mà chưởng lực đã ra, một luồng hàn âm kinh lực vun vút bắn đi.

Cừu Cốc thét to một tiếng, dụng thế Khí thôn Hà ngục, luồng dương cương phát ra chặn đứng hàn khí của đối phương.

“Bùng”!, lại một tiếng nổ vang rền, Cừu Cốc lão đảo lùi sau hai bước, Trung niên nho sinh nhích sau nửa bước, nhưng miếng gạch dưới chân ông đã bị đâm nát lún xuống thật sâu.

Trung niên nho sinh vốn tưởng võ công của Cừu Cốc tuy cao, nhưng nội lực cũng chỉ có hạn, vì tuổi chàng còn quá nhỏ, thành thử ông cố áp dụng nội lực để phân định hơn thua, không ngờ sau hai cuộc chạm nhau, mới hiểu nội lực đối phương không như mình đã tưởng, trong lòng bắt đầu dè dặt muôn phần.

Trái lại, qua hai cuộc thử thách, Cừu Cốc biết đối phương chẳng hơn mình bao nhiêu, lòng chàng bắt đầu trấn tĩnh, khê rít lên một tiếng, tung thân nhảy tới, chỉ công chưởng pháp một loạt đánh ra mười tám thức, nhanh nhẹn khôn tả, uy mãnh vô cùng.

Trung niên nho sinh giờ không có ý thi thố nội lực nữa, liền sử dụng độc môn công phu, trong chớp mắt Cừu Cốc cũng trả lại mười chiêu, vung ra chín chỉ.

Quái nhân thoạt đầu còn ngồi yên tại chỗ sắc mặt thản nhiên, nhưng giờ thì thần sắc bắt đầu tỏ ra kinh dị khôn cùng, bất giác ông từ từ đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi.

Vì hai đảng đang sử dụng những chiêu thức quái dị đến ngay cả ông cũng chưa từng thấy qua. Hơn nữa là Cừu Cốc, vì chàng vừa dùng công phu của Ngũ Lĩnh Toàn Chân Phái, vừa áp dụng võ học cuốn trong Đan thư, thủ pháp cổ ảo của Nhứt Dương Tử dưới Độc long đàm, nên không hiểu chàng thuộc về môn phái nào cả.

Sở dĩ quái nhân ra lệnh cho Trung niên nho sinh đấu với Cừu Cốc trăm chiêu, mục đích để tìm hiểu thực lực cùng võ nghệ tuyệt kỹ của chàng, ngờ đâu chưa kịp tìm ra manh mối nào thì trăm chiêu cũng đã dứt. Bỗng nghe một tiếng quát lớn:

– Trăm chiêu đã qua, các người hãy ngưng tay lại.

Trung niên nho sinh vừa nghe tiếng quát của quái nhân, lập tức thu tay lùi lại, nhưng trong lòng ông hỗn loạn lạ thường, lòng thầm tự nhủ: “Ta ra hải ngoại khổ

sở hai mươi mấy năm, mục đích muốn về rửa nhục. Xem tình hình hôm nay, chỉ sợ ngay cả đệ tử của Độ Phàn Chân nhân cũng chưa chắc đã hạ được”.

Quái nhân ra lệnh cho hai người đình chỉ xong, cất giọng lạnh lùng nói:

– Võ công của người có lẽ đã trội hơn ta tưởng tượng, nhưng chưa đủ chứng minh là đã hơn hẳn, bởi vì thủ đoạn sau cùng của hẳn chưa đem ra sử dụng.

Cừu Cốc hừ một tiếng nói:

– Chẳng lẽ ta lại chẳng có thủ đoạn sau cùng của ta sao?

Quái nhân cười nhạt:

– Người nói rất đúng. Giờ lão phu phân định hai người đều huề nhau, không ai thắng phụ. Vậy đi đi!

Nếu nghe theo lời ra đi thì còn nói gì. Nhưng mục đích của Cừu Cốc đến đây là muốn tìm kiếm hai thiếu nữ bị mất cắp đâu để nghe lời ông ta, nên chàng vẫn đứng lì nơi đó lớn tiếng nói:

– Các người đã đánh cắp hai người bạn gái ta đem đi đâu? Hôm nay nếu không trao trả, Lữ mỗ sẽ không buông tha đâu.

Quái nhân sững sờ giây lát, đoạn buông tiếng cười quái dị nói:

– Vì mai này là ngày hội, nên lão phu mới tha người được sống sót, không ngờ người lại chẳng biết trời đất là gì cả. Chẳng lẽ người muốn chết sao?

Cừu Cốc nghiêm nghị:

– Chớ nói lời thôi, trả lời câu hỏi của ta trước đã.

Quái nhân lâu nay ngang dọc trên đời, đâu dễ chịu để ai hiếp nạt. Thấy thái độ Cừu Cốc như thế, mặt ông liền nổi sát khí, nhưng rồi cố nén lại, lạnh lùng nói:

– Hai người bạn gái của người mất đi nơi nào, lão phu thật không biết đến.

Cừu Cốc nhìn thấy thần thái của quái nhân không có vẻ dối trá thành thử trong lòng phân vân vô kể, tự hỏi: “Hai nàng đã bị ai cướp đi cả? Thật quái dị”!

Quái nhân thấy chàng cứ đứng lặng thinh, ông ta lại cất giọng nói:

– Lão phu đối với người hôm nay kể như quá sức nhân nhượng rồi. Nếu người không đi thì chúng ta đi thôi!

Nói dứt, tay áo phất nhẹ, một luồng gió lạnh thổi lên mùi khét hôi nực mũi, đèn đuốc trong điện đều tắt phụt. Cừu Cốc sợ họ thừa cơ đánh lén nên ngằm vận công vào chưởng, lui ra sau phòng bị.

Bỗng nghe bên tai tiếng gió thổi vun vút, một lát sau im lặng như tờ. Thoạt đầu đèn vừa tắt thì không ai trông thấy gì cả, nhưng phút chốc, nhãn lực của mọi người đã lấy lại bình thường. Bấy giờ trong đại điện, trừ Cừu Cốc cùng Di Viên Thất Hùng ra, bọn người của quái nhân không còn tăm dạng.

Sự biến đổi quá đột ngột khiến cho lòng tự ái của Cừu Cốc bị tổn thương,

chàng thở ra một tiếng, từ từ bước ra khỏi điện. Di Viên Thất Hùng cũng chậm rãi theo sau.

Vương Phổ Trọng Hoa quay sang nói với Cừu Cốc:

– Việc của chúng ta đợi qua ngày Thái Sơn rồi sẽ nói. Nếu người không trả lời minh bạch, lão phu thề chẳng bỏ qua.

Cừu Cốc chỉ “Hừ” một tiếng, không thêm trả lời. Giờ đây đầu óc chàng đã rối vò, đáng lẽ chàng định sau khi phục thuốc Độc long đan cho Hồng Liệu xong sẽ tận dụng chân khí đẩy lui chất độc cho hai nàng. Ngờ đâu chưa kịp ra tay, Di Viên Thất Hùng đã đến khuấy rây và khiến cho họ bị đánh cắp. Như vậy Di Viên Thất Hùng cũng phải chịu một nửa trách nhiệm vào đây mới phải.

Vương Phổ Trọng Hoa biết lòng chàng đang bức bối nên nói xong lập tức dắt sáu nghĩa đệ ra đi.

Từ lúc gặp Hồng Liệu đến giờ, có thể nói suốt đêm bị khuấy rối. Giờ chàng mới hơi yên tĩnh đôi chút, lần hồi bước ra khỏi miếu, ngược mặt hít lên một hơi thoáng khí, thì ra trời cũng đã hừng sáng, tứ bề đượm một màu vàng nhạt.

Hôm nay là ngày hẹn gặp mặt giữa chàng cùng Thái Bạch Tiên Ông. Lòng chàng hằng mong ước sớm được gặp lại người kính mến nhất đời của chàng, đồng thời lại còn nhờ ông ta giải thích rõ vài điều nghi vấn.

Trời thanh nắng dịu, phong cảnh trong vùng Thái sơn đẹp đẽ làm sao! Tuy một đêm mất ngủ, đồng thời còn tổn hao bao nhiêu sức lực trong những vụ tương tranh nhưng chẳng biết sao Cừu Cốc cảm thấy khỏe khoắn vô cùng. Sự ước ao gặp mặt Tiên Ông khiến chàng quên cả những điều khó nhọc.

o O o